

شاد باش نوروزی

کانون نویسندگان ایران

رنج‌های مشترک بسیار و رویای زیبای آزادی و فرهنگی مشترک ما را به هم نزدیک کرده است؛ در سالی که همچون پار و پیرار، چیزی برای شادی جمعی نداشتیم.

گرانی‌های کمرشکن، دوام آوردن با دستمزدی ناچیز، اخراج سهل و بی‌عقوبت نیروی کار زیر چتر قراردادهای چند ماهه، تنگتر شدن عرصه بر زنان زیر بار کمرشکن قوانین نوشته و نانوشته‌ی ضدانسانی، ادامه‌ی سانسور و سرکوب آزادی بیان با پرونده‌سازی برای نویسندگان و هنرمندان و فعالان سیاسی و اجتماعی و تهدید و در بسیاری موارد بازداشت آنها، و سرانجام صدور احکام اعدام برای معترضان و مخالفان سیاسی... این همه تنها سیاه‌های مختصر از رنج‌های مشترکی است که حاکمیت به مردم تحمیل کرده است.

با این همه، در دل این سرکوب فزاینده و این بن‌بست اقتصادی که بقای بسیاری را تهدید می‌کند، در روزهایی که بسیاری سال را پشت میله‌های زندان نو می‌کنند و بسیاری دیگر به قید وثیقه آزادند، مقاومت هر روزه‌ی زنان، ایستادگی ادبیات و هنر مستقل در برابر سانسور و بردگی فکری، و به هم پیوستن صداهای پراکنده برای لغو احکام اعدام چون بارقه‌هایی از آینده‌ای روشن است، آینده‌ای که با رویای آزادی و برابری در آمیخته است.

از این روست که در آستانه‌ی نوروز نگاهی به روزهای رفته داریم و چشم امید به روزهای نیامده بسته‌ایم. همچون هر بهار، میان بیم‌های بیشمار و امیدهای اندک، امید و همبستگی را چراغ راه

می‌کنیم که نیروی ادامه دادن راه از همین امید و همبستگی بر
می‌آید.

کانون نویسندگان ایران سال نو را به نویسندگان و هنرمندان
مستقل و همه‌ی آزادی‌خواهان و ستم‌ستیزان شادباش می‌گوید. باشد که
ایستادگی‌های فردی جای خود را به ایستادگی‌های جمعی دهد و سال
تازه، سال به بارنشستن امیدها و تحقق آرمان‌ها باشد.

کانون نویسندگان ایران

۲۹ اسفند ۱۴۰۳